

Arrest

nr. 145 304 van 11 mei 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 26 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Ingoesjetische origine en afkomstig uit Noord-Ossetië. U vroeg op 07/02/2013 voor de eerste maal asiel aan in België. U verklaarde toen dat u in uw herkomstland werd vervolgd door uw familie omwille van een verboden relatie. Op 19/06/2013 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U stelde hiertegen beroep in bij de RvV die de beslissing van het CGVS bevestigde. U keerde niet terug naar uw land van herkomst en vroeg op 08/11/2013 voor de tweede maal asiel aan. U verklaart dat u gezocht wordt in uw land van herkomst omdat u van thuis gevlucht

bent. U vreest bij terugkeer naar uw land van herkomst vermoord te worden door uw familie/clan omdat u was weggelopen om met A. D. (...) samen te kunnen zijn. Ondertussen bent u tot het besef gekomen dat hij tegen u gelogen heeft. Hij beloofde u steeds dat jullie samen zouden vertrekken maar uiteindelijk is hij alleen vertrokken. Ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag legt u een opsporingsbericht op uw naam neer opgesteld door het ministerie van Binnenlandse Zaken van de republiek Ingoesetië. U stelt dat u binnen de week een bewijs zal bekomen over het bestaan van het bouwbedrijf dat toebehoorde aan A. D. (...).

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In casu kom ik tot de slotsom dat u géén dergelijke elementen naar voren brengt.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt (u wordt nog steeds door uw familie gezocht in uw land van herkomst) en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet (u had een relatie met een man van Ossetische origine voor wie u van huis bent weggelopen waarna uw vader uw broers de opdracht gaf u te zoeken en te doden), moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Met betrekking tot het nieuwe document dat u aanbrengt (een opsporingsbericht) ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet m.n. u wordt gezocht omdat u van huis gevlucht bent (zie 2de AA DVZ pt. 17), moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke Russische documenten bijzonder relatief. In dit kader moet worden vastgesteld dat het louter foto's van een affiche betreft die u per mail heeft ontvangen waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Bijgevolg is de bewijswaarde van het stuk bijzonder beperkt en is het op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Ook moet worden vastgesteld dat dit stuk inhoudelijk geen verband houdt met de door u beschreven asielmotieven - die reeds ongeloofwaardig bevonden werden - omdat er louter wordt vermeld dat u spoorloos verdwenen bent en de autoriteiten de medewerking van de bevolking vragen voor informatie over uw verblijfplaats. Dit document toont aldus niet aan dat u zoals u beweert (2de AA DVZ pt. 17) gezocht wordt door uw familie die u willen doden nadat u het huis was ontvlucht voor een verboden relatie.

U stelt ook dat u binnen de week een bewijs zal bekomen over het bestaan van het bouwbedrijf dat toebehoorde aan A. D. (...). Tijdens uw eerste asielaanvraag werd u uitdrukkelijk gevraagd om contact op te nemen met uw tante en haar te vragen om documenten van deze man, zijn firma of van jullie relatie op te sturen en u ging proberen dit te doen, maar wist niet of het zou lukken binnen de 5 dagen (1ste AA CGVS p. 11, 16). Tot op het moment dat het CGVS een beslissing nam in het kader van uw eerste asielaanvraag legde u geen begin van bewijs voor van deze man, zijn firma of van

jullie relatie. Het CGVS besloot toen dat dit gebrek aan begin van bewijs verder vraagtekens plaatst bij uw verklaringen over uw relatie met hem. Vooreerst moet worden opgemerkt dat de motivering van het CGVS als een geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde onwetendheden, onaannemelijkheden, en tegenstrijdigheid, op grond waarvan de Commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas werd ondermijnd. Ook moet worden opgemerkt dat indien u een dergelijk document betreffende het bedrijf van A. D. (...) zou voorleggen, dit nog niet kan beschouwd worden als een nieuw element dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Een dergelijk document toont immers niet aan dat u een relatie van twee à drie jaar had met deze man, hetgeen de kern van uw asielrelaas uitmaakt, en waarvan kan verwacht worden dat u overtuigende bewijzen van aanbrengt.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, dient op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, te worden gesteld dat er actueel geen sprake is van een gewapend conflict in Noord-Ossetië. Uit de informatie kan worden afgeleid dat er op het vlak van veiligheid de laatste jaren sprake is van interne ongeregeldeheden in de vorm van sporadische aanslagen die toegeschreven worden aan radicale islamisten. Er is echter geen sprake van een militair treffen of aanhoudend geweld tussen de staat en een georganiseerde gewapende groepering. De veiligheidssituatie wordt aanzien als relatief stabiel. Hoewel uit de informatie die voorhanden is, kan worden afgeleid dat er sprake is van burgerslachtoffers in het kader van de hogervermelde aanslagen, dient te worden benadrukt dat het aantal beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Noord-Ossetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Noord-Ossetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Ossetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 3 en 6 EVRM, van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Tevens meent zij dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 6 EVRM, wijst de Raad erop dat de schending van artikel 6 van het EVRM niet dienstig kan worden ingeroepen, nu het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest van 5 oktober 2000, in de zaak MAAOUIA tegen Frankrijk, heeft beslist dat artikel 6 van het EVRM niet van toepassing is op het asielrecht (RvS 7 juli 2006, nr. 161.169).

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat de eerste asielaanvraag van verzoekende partij van 7 februari 2013 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 19 juni 2013 werd afgewezen omdat geen enkel geloof kon worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden problemen in haar land van herkomst onder meer omwille van het gebrek aan initiatief in hoofde van verzoekende partij om informatie in te winnen over de stand van zaken en de evolutie van haar problemen, het gebrek aan initiatief om in haar herkomstregio na te gaan of er organisaties werkzaam waren voor vrouwen met gelijkaardige problemen, de vaststelling dat verzoekende partij geen enkel identiteitsdocument voorlegt in haar asielprocedure en haar ongeloofwaardige verklaringen en gedragingen dienaangaande, het gebrek aan begin van bewijs van haar relatie met A. D., een tegenstrijdigheid in haar opeenvolgende verklaringen over de vraag of de relatie aanvaard werd door de familie van A. D. en ongeloofwaardige verklaringen over haar reisroute. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 111 815 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 11 oktober 2013. Verzoekende partij diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Gelet op het feit dat de desbetreffende beslissing niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werd aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moet deze als vaststaand worden beschouwd.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekende partij betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekende partij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

2.2.4. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij haar tweede asielaanvraag steunt op het feit dat zij nog steeds niet naar haar land van herkomst kan terugkeren omwille van de problemen die zij aanhaalde in het kader van haar eerste asielaanvraag, meer bepaald de problemen met haar familie omwille van een verboden relatie. Ter ondersteuning van haar huidige asielaanvraag wordt door verzoekende partij een opsporingsbericht op haar naam, opgesteld door het ministerie van Binnenlandse Zaken van de republiek Ingoesjetjië, neergelegd.

2.2.5. De Raad is van oordeel dat verwerende partij in haar beslissing met recht heeft kunnen besluiten dat onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt. De motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier en zijn deugdelijk.

In haar verzoekschrift brengt verzoekende partij geen argumenten aan die de motieven van de bestreden beslissing op afdoende wijze kunnen weerleggen.

In verband met het door haar aangebrachte opsporingsbericht betoogt verzoekende partij dat het loutere feit dat dit document slechts een kopie betreft geen enkele afbreuk doet aan de authenticiteit ervan. Verzoekende partij stelt vast dat verwerende partij geen enkel concreet document inroept om het authentiek karakter van dit document te weerleggen. Verder kan uit het gegeven dat er corruptie bestaat in de Russische Federatie geenszins besloten worden dat alle documenten die van daar afkomstig zijn, vals zijn. Verwerende partij toont op geen enkele manier concreet aan waarom dit document werkelijk vals zou zijn of hoe het aangekocht zou kunnen geweest zijn. De loutere verwijzing naar algemene informatie dewelke geen enkel verband houdt met het door verzoekende partij neergelegde document volstaat allesbehalve om geen rekening te houden met dit document. In dit verband verwijst verzoekende partij nog naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Voorts wijst verzoekende partij erop dat er een oproepingsnummer vermeld stond op het opsporingsbericht. Verwerende partij heeft evenwel nagelaten na te gaan aan wie dit nummer toebehoorde en wat de precieze redenen betroffen van dit opsporingsbericht. Ten slotte meent verzoekende partij dat het nuttig

geweest zou zijn indien zij hierover gehoord zou zijn geweest, zodat zij informatie over de inhoud van dit document had kunnen geven.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij in bovenstaand betoog er ten onrechte van uit blijkt te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. *In casu* oordeelde verwerende partij op goede gronden dat, gezien het document dat verzoekende partij voorlegt louter foto's van een affiche betreft die zij per mail heeft ontvangen waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan, de bewijswaarde van desbetreffend document bijzonder beperkt is. De Raad wijst erop dat aan faxberichten en fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Bovendien bemerkt verwerende partij terecht dat dit stuk inhoudelijk geen verband houdt met de door haar beschreven asielmotieven omdat er louter wordt vermeld dat verzoekende partij spoorloos verdwenen is en dat de autoriteiten de medewerking van de bevolking vragen voor informatie over haar verblijfplaats. Dit document toont dan ook niet aan dat verzoekende partij zoals zij beweert gezocht wordt door haar familie die haar willen doden nadat zij het huis was ontvlucht voor een verboden relatie. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat het nuttig geweest zou zijn indien zij over het door haar neergelegde document gehoord zou zijn geweest zodat zij informatie over de inhoud van dit document had kunnen geven, stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij hierover wel degelijk gehoord werd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dat zij de kans heeft gehad om haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en aan te geven welke nieuwe elementen zij aanvoert in het kader van haar nieuwe asielaanvraag en op welke wijze deze van aard zouden zijn om de geloofwaardigheid van haar asielrelaas te herstellen (administratief dossier, stuk 7, verklaring meervoudige aanvraag). Verder bemerkt de Raad volledigheidshalve dat de bewijswaarde van dergelijke documenten hoe dan ook bijzonder relatief is, aangezien uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er in haar land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden (administratief dossier, stuk 11, landeninformatie, deel 1). Aangaande het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarnaar verzoekende partij daaromtrent verwijst, wijst de Raad erop dat arresten van de Raad individuele gevallen betreffen en geen bindende precedentswaarde hebben. Wat ten slotte nog de opmerking van verzoekende partij betreft dat verwerende partij nagelaten heeft na te gaan aan wie het nummer op de affiche toebehoorde en wat de precieze redenen betroffen van dit opsporingsbericht, bemerkt de Raad dat de bewijslast op de kandidaat-vluchteling zelf berust en dat deze alle feiten en gegevens dient aan te brengen om aan te tonen dat zijn asielaanvraag gerechtvaardigd is. Verder wijst de Raad verzoekende partij er nog op dat het niet tot de taak van de commissaris-generaal behoort om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De kritiek dat verwerende partij het nummer vermeld op de affiche had moeten contacteren wordt dan ook onterecht aangevoerd.

2.2.6. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.2.7. In zoverre verzoekende partij nog artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. In acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas en mede gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoekende partij in haar land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.9. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT